

Arrest

nr. 208 671 van 3 september 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. TERMONIA
Houtmarkt 22
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 24 mei 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 juli 2018.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 mei 2018 waarbij haar verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

3.1. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 17 december 2017 werd de Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.2. *Het is in dit geval duidelijk dat verzoekster afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde Macedonië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in haar hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks haar afkomst van een veilig land, haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.*

In de bestreden beslissing wijst de commissaris-generaal vooreerst op een aantal tegenstrijdigheden in verzoeksters opeenvolgende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal die, zo luidt het, haar algemene geloofwaardigheid danig in twijfel trekken. Tevens wordt vastgesteld dat verzoekster geen coherent beeld schetst over wanneer haar echtgenoot haar voor het eerst vroeg zich te prostitueren. In dit verband wordt ook opgemerkt dat hoewel verzoeksters echtgenoot haar reeds voor haar verblijf in de zomer van 2014 in Duitsland mishandelde en haar dan reeds verplichtte om in de prostitutie te gaan werken, wat ze weigerde, verzoekster noch bij haar verblijf in Duitsland in 2014 noch in 2016-2017 een verzoek tot internationale bescherming indiende, en zij geen toereikende verklaring biedt voor dit nalaten. Dat verzoekster na beide verblijven bij haar vader in Duitsland vrijwillig terugkeerde naar Macedonië, is, aldus de commissaris-generaal, (een handelen dat) geenszins in overeenstemming (is) te brengen met een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en ondermijnt de ernst en geloofwaardigheid van haar ingeroepen vrees en noopt er bijgevolg toe vraagtekens te plaatsen bij haar nood aan bescherming. Het geheel aan de vaststellingen noopt er toe, zo luidt de beslissing, vraagtekens te plaatsen bij de ernst van verzoeksters ingeroepen vrees.

Verzoekster maakt hoe dan ook, zo vervolgt de beslissing, niet aannemelijk dat zij voor de problemen met haar echtgenoot geen of onvoldoende beroep kon doen, of bij een eventuele herhaling van problemen in geval van een terugkeer naar Macedonië zou kunnen doen, op de hulp van en/of

bescherming door de in Macedonië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. De commissaris-generaal wijst in dit verband o.a. op informatie waarover hij beschikt omtrent de beschermingsmogelijkheden in Macedonië en hij is op grond hiervan de mening toegedaan dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Macedonië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnische origine, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft het trauma dat verzoekster en haar dochter hebben opgelopen ten gevolge van de gebeurtenissen, stelt de commissaris-generaal vast dat verzoekster geen reden geeft waarom zij geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg in Macedonië.

De door verzoekster neergelegde documenten zijn, zo wordt geoordeeld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

De commissaris-generaal weigert verzoekster internationale bescherming en beschouwt haar verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, §2 van de Vreemdelingenwet. Hij besluit dat verzoekster geen substantiële redenen opgeeft om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

3.3.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch zij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar ze echter in gebreke blijft. Verzoekster beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

3.3.2. Zo laat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing geheel ongemoeid waar het volgende wordt vastgesteld: "Vooreerst dient er gewezen te worden op een aantal tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal die uw algemene geloofwaardigheid danig in twijfel trekken. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u wettelijk gehuwd huwde met Sega op 8 juli 2011 (Verklaring DVZ, vraag 15a). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u echter wettelijk gehuwd te zijn op 7 augustus 2015 (CGVS, p. 5, 27). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelde u dat u in 2011 bent gaan samenwonen met Sega, maar dat u in 2015 wettelijk huwde (CGVS, p. 5). Deze verklaring is echter geenszins afdoende voor deze voornoemde, duidelijke tegenstrijdigheid, gelet op het feit dat u na afloop van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal een kopie van uw geboorteakte indiende met daarop nog een derde datum waarop u wettelijk zou gehuwd zijn, nl. 29 oktober 2013. Voorts legde u tegenstrijdige verklaringen af betreffende het contact dat u had met uw vader die in Duitsland woont. U stelde aanvankelijk dat u in augustus 2011 de laatste keer contact had met uw vader wanneer u hem opzocht in Duitsland, maar dat u na uw huwelijk geen contact meer had met uw vader omdat hij niet van uw echtgenoot houdt (CGVS, p. 8). Wanneer u dan de vraag werd gesteld waar u tussen 30 november 2016 en januari 2017 had verbleven, stelde u evenwel samen met uw dochter bij uw vader in Duitsland verbleven te hebben. U stelde eveneens op dat moment reeds gehuwd te zijn (CGVS, p. 13). Geconfronteerd met uw eerdere verklaring dat u geen contact meer had met uw vader na uw huwelijk, stelde u dat uw grootmoeder u vertelde dat hij zijn kleindochter wou zien (CGVS, p. 13). Dergelijke uitleg verschoont geenszins de vastgestelde tegenstrijdigheid. Hier moet eveneens aan toegevoegd worden dat u en uw dochter ook in 2014 naar uw vader in Duitsland reisden (CGVS, p. 14). Gelet op het feit dat dit bezoek eveneens plaatsvond voor uw wettelijk huwelijk in 2013 – volgens de door u ingediende geboorteakte – is dit eveneens tegenstrijdig met uw aanvankelijke bewering geen contact meer te hebben met uw vader na uw huwelijk. U schetste vervolgens geen coherent beeld over wanneer uw echtgenoot u voor het eerst vroeg u te prostitueren. Zo verklaarde u aanvankelijk dat uw echtgenoot u in juni/juli 2014 vertelde van zijn plannen voor u (CGVS, p. 15). U stelde dat u daarvoor naar Duitsland was gegaan en dat hij u nadien had ingelicht (CGVS, p. 17). Na confrontatie met de inhoud van uw paspoort, stelde u plots dat uw echtgenoot u reeds voor uw afreis naar Duitsland in 2014 had ingelicht over zijn plannen om u te laten prostitueren (CGVS, p. 17). Uw verklaring dat u mis begrepen werd of dat u de zaken verkeerd had begrepen weet niet te overtuigen (CGVS, p. 17). In het licht van uw laatste verklaring omtrent wanneer uw echtgenoot u had ingelicht over zijn plannen om u te laten prostitueren, met name voor uw vertrek naar Duitsland in 2014, dient dan ook vastgesteld te worden dat u op geen enkel moment wanneer u alleen met uw dochter bij uw vader verbleef in Duitsland een verzoek tot

internationale bescherming indiende (CGVS, 17-18, 27). Hoewel uw echtgenoot u reeds voor uw verblijf in de zomer van 2014 in Duitsland mishandelde, u dan reeds verplichtte om in de prostitutie te gaan werken en u dit weigerde, diende u noch bij uw verblijf in Duitsland 2014 noch in 2016-2017 een verzoek tot internationale bescherming in (CGVS, p. 17-18, 27). Uw verklaringen dergelijk verzoek niet te hebben ingediend omdat u bang was en hier niet aan had gedacht om dit te doen, is ontoereikend om uw nalaten te verklaren (CGVS, p. 18, 27). Van een verzoeker tot internationale bescherming wordt immers verwacht dat hij zo snel mogelijk na zijn aankomst in een ander land bescherming aanvraagt. U keerde echter na beide verblijven bij uw vader vrijwillig terug naar Macedonië. Uw handelen is bijgevolg geenszins in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging in vluchtenrechtelijke zin, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en ondermijnt de ernst en geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees en noopt er bijgevolg toe vraagtekens te stellen bij uw nood aan bescherming. Het geheel aan voorgaande vaststellingen noopt er dan ook toe vraagtekens te plaatsen bij de ernst van uw ingeroepen vrees.” (eigen onderlijning).

Deze vaststellingen van de commissaris-generaal blijven derhalve net als het motief in de bestreden beslissing dat verzoekster geen (afdoende) reden opgeeft waarom zij en haar dochter met betrekking tot hun trauma geen toegang zouden hebben tot de gezondheidszorg in Macedonië, nu deze motieven niet worden betwist, minstens niet ontkracht of weerlegd, onverminderd overeind.

3.3.3. Verzoekster betwist en bekritiseert thans in haar verzoekschrift, doch ze werpt geen ander licht op de motivering van de bestreden beslissing waar op goede grond als volgt wordt overwogen:

“Hoe dan ook heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u voor de problemen met uw echtgenoot – de mishandeling van u en uw dochter en de gedwongen prostitutie - geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van problemen in geval van terugkeer naar Macedonië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Macedonië aanwezig lokale en/of hogere autoriteiten. U – die nooit problemen heeft gekend met de autoriteiten in uw land (CGVS, p. 11) – verklaarde niet op de politie te kunnen rekenen en u denkt dat de politie u niet zal helpen (CGVS, p. 29). Er dient evenwel te worden vastgesteld dat wat betreft het incident van augustus 2017, wanneer u werd geslagen door uw echtgenoot in een door u gehuurde woning in Skopje, de politie – nadat zij gecontacteerd werd door burens - u naar het ziekenhuis bracht, u ondervroeg en uw echtgenoot zocht (CGVS, p. 25). Wat betreft de drie aangiftes die u in de periode 2014-2017 heeft gedaan en waarbij u te kennen gaf dat de politie van Karpush (u ging steeds naar hetzelfde politiekantoor) ontoereikend optrad, moet opgemerkt dat u geen stappen heeft ondernomen om het gebrekkige optreden vanwege de politie aan te kaarten bij hogere politionele of gerechtelijke autoriteiten in Macedonië (CGVS, p.24). U gaf geen reden om uw nalaten te verklaren (CGVS, p.25). Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt bovendien dat in Macedonië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de politionele en gerechtelijke autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hoewel binnen de Macedonische ordediensten nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, blijkt uit de informatie dat de Macedonische politie beter functioneert. De informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal maakt voorts duidelijk dat Macedonië over een volledig uitgebouwd rechtssysteem beschikt dat ingrijpend werd hervormd in lijn met de normen van de Europese Unie. Ofschoon verbetering inzake de onafhankelijkheid en onpartijdigheid van de Macedonische justitie zich nog steeds opdringt, is de efficiëntie en de transparantie van de rechtspleging verbeterd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Macedonische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Klachten kunnen worden ingediend bij het intern controleorgaan van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, bij het Openbaar Ministerie en bij de Ombudsman. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Macedonië aanwezig zijn. Informatie stelt ook nog dat, ofschoon ook hier nog verdere hervormingen aangewezen zijn, Macedonië diverse maatregelen treft om corruptie binnen de verschillende overheden

te bestrijden. Zo is er een staatsprogramma en actieplan ter preventie en bestrijding van corruptie voor de periode 2016-2019, waarvan de uitwerking en implementatie wordt opgevolgd door de "State Commission for the Prevention of Corruption". Meerdere anticorruptie-instanties zijn actief in het onderzoeken van en gerechtelijk bestrijden van corruptie. De Macedonische overheid wordt bij al het voorgaande bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Skopje". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad en corruptie, de zogenaamde community policing, e.d.m. Het Commissariaat-generaal erkent dat huiselijk geweld in Macedonië nog steeds een wijdverspreid probleem is. Uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt evenwel dat de Macedonische autoriteiten, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Zo werden op wetgevend vlak de nodige stappen gezet om gendergelijkheid na te streven en huiselijk geweld te penaliseren. Macedonië werkt ook nationale strategieën uit om slachtoffers van huiselijk geweld te beschermen. Slachtoffers die zich aan huiselijk geweld willen onttrekken, kunnen voor advies en ondersteuning terecht bij de gemeentelijke centra voor maatschappelijk welzijn en ngo's. Er zijn in Macedonië een aantal vluchthuizen voor vrouwen in nood, waaronder een aantal die door de overheid worden beheerd, en een aantal telefonische hulplijnen. U stelde dat u niet wist dat dit bestond in Macedonië en u oudenam geen pogingen te om u hierover te informeren (CGVS, p. 25). De overheid lanceerde of steunde reeds diverse campagnes om het publiek bewust te maken van de problematiek van huiselijk geweld en de slachtoffers van geweld aan te moedigen om hulp te zoeken en het geweld te melden aan de autoriteiten. Ook werden trainingen gegeven aan o.a. de politie, openbare aanklagers, rechters en andere publieke functionarissen om beter te kunnen omgaan met de materie. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Macedonië opererende autoriteiten aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980."

De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat een verzoeker om internationale bescherming de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker om internationale bescherming zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke en realistische van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, waar verzoekster evenwel in gebreke blijft.

Zo, bij gebrek aan enig begin van bewijs hiervan, aan de drie aangiftes die verzoekster in de periode 2014-2017 bij de politie van Karpush -steeds in hetzelfde politiekantoor- zou hebben gedaan enig geloof kan worden gehecht, dient te worden vastgesteld dat verzoekster thans geenszins ontkent of betwist dat zij in haar land van herkomst geen enkele stap heeft ondernomen om het beweerde gebrekkige optreden vanwege de Macedonische politie aan te kaarten (bij de hogere politie en gerechtelijke autoriteiten). Verzoeksters selectieve lezing van de bestreden beslissing en de informatie van het Commissariaat-generaal verrat in het administratief dossier, en haar huidige algemene stelling dat "Er valt dus met andere woorden niet met zekerheid te stellen dat wanneer verzoekster klacht zou indienen tegen het gebrekkige politieoptreden dat zij heeft mogen ervaren, deze klacht ook effectief op ernstige wijze behandeld zal worden", neemt niet weg dat zij nooit enige poging heeft ondernomen om een dergelijke klacht in te dienen en ze toont hiermee dan ook geenszins aan dat een dergelijke poging geen soelaas zou bieden. Dit geldt evenzeer voor haar stelling, waarbij ze verwijst naar algemene informatie omtrent de situatie van etnische minderheden in Macedonië, dat ze "geen enkele garantie" heeft "dat haar eventuele klacht tegen de politie ernstig genomen zal worden", nu dit niet op enige eigen concrete, persoonlijke ervaring berust. Het feit dat, zoals ze in haar verzoekschrift betoogt, verzoekster niet op de hoogte was van de mogelijkheid om het gebrekkige optreden van de politie aan te klagen, neemt niet weg dat zij zich hieromtrent had kunnen informeren, hetgeen ze echter geheel heeft nagelaten, net zoals ze evenzeer verzuimde zich in haar land van herkomst te informeren over de vluchthuizen voor vrouwen in nood, de telefonische hulplijnen en voorts o.a. de gemeentelijke centra voor maatschappelijk welzijn en ngo's die zich inzetten voor en bekommeren over slachtoffers van huiselijk geweld. De Raad stipt ook aan dat verzoekster voor haar beweerde drie aangiftes in de periode 2014-2017, gemiddeld dus jaarlijks één aangifte, steeds naar hetzelfde politiekantoor trok, waarmee ze

dus verzaakte om elders in een ander politiekantoor, met mogelijks meer succes, haar problematiek aan te kaarten.

Verzoekster ontkent verder niet, doch erkent en bevestigt dat de Macedonische politie naar aanleiding van het incident in de zomer van 2017 wel degelijk in actie schoot, effectief langskwam en haar te hulp schoot, waaruit dus wel degelijk een effectief en daadwerkelijk optreden van de Macedonische autoriteiten blijkt.

Uit niets blijkt dus, zo stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast, en verzoekster maakt, door voor het overige te verwijzen naar algemene als bijlage aan haar verzoekschrift gevoegde informatie omtrent de mensenrechtensituatie in Macedonië en enkele kritische uitspraken van de Macedonische ombudsman, niet in concreto aannemelijk dat zij in haar land van herkomst alle redelijke en realistische van haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput en dat de Macedonische autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om haar met betrekking tot de problematiek van haar echtgenoot, met wie ze meer dan een half jaar geleden voor het laatst contact had en van wie ze louter vermoedt dat hij zich terug in Macedonië bevindt, hulp en/of bescherming te bieden.

De Raad benadrukt overigens dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Een loutere verwijzing naar algemene rapporten en artikels, zoals verzoekster naar de bij haar verzoekschrift gevoegde informatie, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gelet op het voorgaande en door voor het overige naar algemene informatie te verwijzen, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

3.3.4. Verzoekster voert verder geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

4. Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Macedonië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn

verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 25 juni 2018, voert verzoekende partij aan dat zij niet akkoord kan gaan met de beoordeling dat Macedonië een veilig land van herkomst is. Verzoekende partij wijst er op dat zij verschillende klachten indiende tegen haar echtgenoot, maar niets toont naar haar mening aan, in de informatie van het Commissariaat-generaal, dat zij effectief beroep zou kunnen doen op de bescherming van haar autoriteiten. Verzoekende partij gaat er mee akkoord dat er een ombudsman is en dat daaromtrent wetgeving bestaat, doch effectieve bescherming is volgens haar hypothetisch.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in haar verzoekschrift aangehaalde argumenteten, zonder dat zij echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen formuleert die vermogen een ander licht te werpen op de in de beschikking van 25 juni 2018 opgenomen grond.

In zoverre verzoekende partij kritiek uit op het feit dat de “*Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië*” in de lijst van veilige landen van herkomst werd opgenomen en lijkt voor te houden dat haar land van herkomst niet als een veilig land kan worden bestempeld, wijst de Raad er op dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort om zich uit te spreken over de inhoud, juistheid en rechtsgeldigheid van de lijst van veilige landen van herkomst, die werd vastgelegd bij het koninklijk besluit van 17 december 2017 tot uitvoering van het (oude) artikel 57/6/1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst (cf. RvS 4 juli 2017, nr. 12.496 (c)). Uit de bewoordingen van artikel 57/6/1, § 3 van de Vreemdelingenwet blijkt voorts dat een land van herkomst pas als veilig wordt beschouwd na een grondig onderzoek waarin met verscheidene en strikt omlijnde criteria rekening wordt gehouden. Bovendien betreft het een weerlegbaar vermoeden. Het loutere feit dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt afkomstig is uit een veilig land van herkomst zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming wordt geweigerd (en eventueel als (kennelijk) ongegrond wordt beschouwd). Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoekster om internationale bescherming geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat haar land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd, zal haar verzoek om internationale bescherming worden geweigerd (en mogelijks) niet gegrond worden verklaard, hetgeen in de bestreden beslissing wordt vastgesteld.

Waar verzoekende partij, die ter terechtzitting het bestaan van een ombudsman in Macedonië en wetgeving daaromtrent erkent, opnieuw opmerkt dat zij verscheidene klachten indiende tegen haar echtgenoot, en oppert dat niets (in de informatie van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen) aantoonde dat zij effectief beroep zou kunnen doen op de bescherming van haar autoriteiten en dat effectieve bescherming hypothetisch is, beperkt zij zich louter tot het herhalen van eerdere verklaringen en het formuleren van loutere algemene beweringen en kritiek. Met een dergelijk algemeen verweer slaagt ze er echter geenszins in, en verzoekende partij brengt voor het overige geen concrete en valabele argumenten bij die vermogen afbreuk te doen of een ander licht te werpen op de grond in de beschikking van 25 juni 2018 die betreffende de beschermingsmogelijkheden in haar land van herkomst als volgt luidt:

“Verzoekster betwist en bekritiseert thans in haar verzoekschrift, doch ze werpt geen ander licht op de motivering van de bestreden beslissing waar op goede grond als volgt wordt overwogen:

“Hoe dan ook heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u voor de problemen met uw echtgenoot – de mishandeling van u en uw dochter en de gedwongen prostitutie - geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van problemen in geval van terugkeer naar Macedonië zou kunnen

doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Macedonië aanwezig lokale en/of hogere autoriteiten. U – die nooit problemen heeft gekend met de autoriteiten in uw land (CGVS, p. 11) – verklaarde niet op de politie te kunnen rekenen en u denkt dat de politie u niet zal helpen (CGVS, p. 29). Er dient evenwel te worden vastgesteld dat wat betreft het incident van augustus 2017, wanneer u werd geslagen door uw echtgenoot in een door u gehuurde woning in Skopje, de politie – nadat zij gecontacteerd werd door burens - u naar het ziekenhuis bracht, u ondervroeg en uw echtgenoot zocht (CGVS, p. 25). Wat betreft de drie aangiftes die u in de periode 2014-2017 heeft gedaan en waarbij u te kennen gaf dat de politie van Karpush (u ging steeds naar hetzelfde politiekantoor) ontoereikend optrad, moet opgemerkt dat u geen stappen heeft ondernomen om het gebrekkige optreden vanwege de politie aan te kaarten bij hogere politionele of gerechtelijke autoriteiten in Macedonië (CGVS, p.24). U gaf geen reden om uw nalaten te verklaren (CGVS, p.25). Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt bovendien dat in Macedonië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de politionele en gerechtelijke autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hoewel binnen de Macedonische ordediensten nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, blijkt uit de informatie dat de Macedonische politie beter functioneert. De informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal maakt voorts duidelijk dat Macedonië over een volledig uitgebouwd rechtssysteem beschikt dat ingrijpend werd hervormd in lijn met de normen van de Europese Unie. Ofschoon verbetering inzake de onafhankelijkheid en onpartijdigheid van de Macedonische justitie zich nog steeds opdringt, is de efficiëntie en de transparantie van de rechtspleging verbeterd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Macedonische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Klachten kunnen worden ingediend bij het intern controleorgaan van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, bij het Openbaar Ministerie en bij de Ombudsman. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Macedonië aanwezig zijn. Informatie stelt ook nog dat, ofschoon ook hier nog verdere hervormingen aangewezen zijn, Macedonië diverse maatregelen treft om corruptie binnen de verschillende overheden te bestrijden. Zo is er een staatsprogramma en actieplan ter preventie en bestrijding van corruptie voor de periode 2016-2019, waarvan de uitwerking en implementatie wordt opgevolgd door de “State Commission for the Prevention of Corruption”. Meerdere anticorruptie-instanties zijn actief in het onderzoeken van en gerechtelijk bestrijden van corruptie. De Macedonische overheid wordt bij al het voorgaande bijgestaan door de “OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Skopje”. Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad en corruptie, de zogenaamde community policing, e.d.m. Het Commissariaat-generaal erkent dat huiselijk geweld in Macedonië nog steeds een wijdverspreid probleem is. Uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt evenwel dat de Macedonische autoriteiten, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Zo werden op wetgevend vlak de nodige stappen gezet om gendergelijkheid na te streven en huiselijk geweld te penaliseren. Macedonië werkt ook nationale strategieën uit om slachtoffers van huiselijk geweld te beschermen. Slachtoffers die zich aan huiselijk geweld willen onttrekken, kunnen voor advies en ondersteuning terecht bij de gemeentelijke centra voor maatschappelijk welzijn en ngo's. Er zijn in Macedonië een aantal vluchthuizen voor vrouwen in nood, waaronder een aantal die door de overheid worden beheerd, en een aantal telefonische hulplijnen. U stelde dat u niet wist dat dit bestond in Macedonië en u oudenam geen pogingen te om u hierover te informeren (CGVS, p. 25). De overheid lanceerde of steunde reeds diverse campagnes om het publiek bewust te maken van de problematiek van huiselijk geweld en de slachtoffers van geweld aan te moedigen om hulp te zoeken en het geweld te melden aan de autoriteiten. Ook werden trainingen gegeven aan o.a. de politie, openbare aanklagers, rechters en andere publieke functionarissen om beter te kunnen omgaan met de materie. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Macedonië opererende autoriteiten aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.”

De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat een verzoeker om internationale bescherming de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker om internationale bescherming zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke en realistische van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, waar verzoekster evenwel in gebreke blijft.

Zo, bij gebrek aan enig begin van bewijs hiervan, aan de drie aangiftes die verzoekster in de periode 2014-2017 bij de politie van Karpush -steeds in hetzelfde politiekantoor- zou hebben gedaan enig geloof kan worden gehecht, dient te worden vastgesteld dat verzoekster thans geenszins ontkent of betwist dat zij in haar land van herkomst geen enkele stap heeft ondernomen om het beweerde gebrekkige optreden vanwege de Macedonische politie aan te kaarten (bij de hogere politie en gerechtelijke autoriteiten). Verzoeksters selectieve lezing van de bestreden beslissing en de informatie van het Commissariaat-generaal vevat in het administratief dossier, en haar huidige algemene stelling dat “Er valt dus met andere woorden niet met zekerheid te stellen dat wanneer verzoekster klacht zou indienen tegen het gebrekkige politieoptreden dat zij heeft mogen ervaren, deze klacht ook effectief op ernstige wijze behandeld zal worden”, neemt niet weg dat zij nooit enige poging heeft ondernomen om een dergelijke klacht in te dienen en ze toont hiermee dan ook geenszins aan dat een dergelijke poging geen soelaas zou bieden. Dit geldt evenzeer voor haar stelling, waarbij ze verwijst naar algemene informatie omtrent de situatie van etnische minderheden in Macedonië, dat ze “geen enkele garantie” heeft “dat haar eventuele klacht tegen de politie ernstig genomen zal worden”, nu dit niet op enige eigen concrete, persoonlijke ervaring berust. Het feit dat, zoals ze in haar verzoekschrift betoogt, verzoekster niet op de hoogte was van de mogelijkheid om het gebrekkige optreden van de politie aan te klagen, neemt niet weg dat zij zich hieromtrent had kunnen informeren, hetgeen ze echter geheel heeft nagelaten, net zoals ze evenzeer verzuimde zich in haar land van herkomst te informeren over de vluchthuizen voor vrouwen in nood, de telefonische hulplijnen en voorts o.a. de gemeentelijke centra voor maatschappelijk welzijn en ngo’s die zich inzetten voor en bekommeren over slachtoffers van huiselijk geweld. De Raad stipt ook aan dat verzoekster voor haar beweerde drie aangiftes in de periode 2014-2017, gemiddeld dus jaarlijks één aangifte, steeds naar hetzelfde politiekantoor trok, waarmee ze dus verzaakte om elders in een ander politiekantoor, met mogelijks meer succes, haar problematiek aan te kaarten.

Verzoekster ontkent verder niet, doch erkent en bevestigt dat de Macedonische politie naar aanleiding van het incident in de zomer van 2017 wel degelijk in actie schoot, effectief langskwam en haar te hulp schoot, waaruit dus wel degelijk een effectief en daadwerkelijk optreden van de Macedonische autoriteiten blijkt.

Uit niets blijkt dus, zo stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast, en verzoekster maakt, door voor het overige te verwijzen naar algemene als bijlage aan haar verzoekschrift gevoegde informatie omtrent de mensenrechtensituatie in Macedonië en enkele kritische uitspraken van de Macedonische ombudsman, niet in concreto aannemelijk dat zij in haar land van herkomst alle redelijke en realistische van haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput en dat de Macedonische autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om haar met betrekking tot de problematiek van haar echtgenoot, met wie ze meer dan een half jaar geleden voor het laatst contact had en van wie ze louter vermoedt dat hij zich terug in Macedonië bevindt, hulp en/of bescherming te bieden.

De Raad benadrukt overigens dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Een loutere verwijzing naar algemene rapporten en artikels, zoals verzoekster naar de bij haar verzoekschrift gevoegde informatie, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van

ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gelet op het voorgaande en door voor het overige naar algemene informatie te verwijzen, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480)."

Verzoekende partij brengt derhalve, gelet op het voorgaande, geen concrete en valabele argumenten bij die de in de beschikking van 25 juni 2018 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Macedonië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS